

Què pensen els joves de l'Església? “El testimoniatge és la clau”

Dll, 16/10/2017 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete/Laura Mor -CR) S'apropa el [Sínode de joves](#) convocat pel **papa Francesc** i la seva preparació tira endavant. Des de Catalunya Religió, hem convocat una taula rodona amb sis joves vinculats a diferents comunitats, moviments i realitats d'Església per parlar-ne. No tots són practicants o creients. Però s'han forjat una opinió i formulen en veu alta alguns interrogants no resoltos. La trobada ha tingut lloc a la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna, a Barcelona.

Comencem així una petita sèrie explicant què pensen aquests joves de l'Església. Són el Manu, l'Abril, l'Òscar, la Gisela, l'Héctor i l'Ernest, i tenen entre 18 i 30 anys. Els hem preguntat com neix el seu vincle eclesial i ens han explicat com el cristianisme els ha ajudat a viure amb intensitat i amb sentit. També hem volgut saber com contrasta la seva experiència particular amb el discurs que troben al carrer sobre la institució.

Continuïtat i trencament

“Des de petit, a casa, els pares sempre em van inculcar la fe”, comença explicant l'**Òscar Millán**. Té 25 anys, viu a Tarragona, és arquitecte, treballa al Mercadona i forma part de la delegació de joves del bisbat. També explica com, de forma gradual, també el va marcar el fer de missioner: “He tingut experiències molt fortes; he estat dos cops a Hondures”. Matisa que no ho ha viscut com una reafirmació després d'haver abandonat o qüestionat la fe, sinó més aviat com una continuïtat.

La **Gisela Pruna** té 26 anys, està a punt d'acabar els estudis d'Administració i Direcció d'Empreses, treballa en un projecte educatiu i és supernumerària de l'Opus Dei. Recorda que de petita anava els diumenges a missa: “Tampoc era la

gran aventura”, comenta. De l'adolescència recorda les celebracions amb un punt d'avorriment i de resignació. “Vaig començar a viure la fe amb un estil lliure”. Però situa un punt d'inflexió: “Va morir la mare d'una amiga meva i em vaig enfadar amb Déu”.

I continua el seu relat: “L'única cosa que em va fer tornar a Déu és apropar-m'hi i seure a resar”. Ho diu recordant que abans “anava a missa perquè tenia por d'estar en pecat molt greu”. I conclou que “les coses les vius quan les entens i si no et surt de dins no té sentit que vagis a missa ni que et confessis. És un procés interior, de tu amb Déu”.

“Una Església que estava al peu del canó”

L'**Héctor Ganivet** també se sent molt identificat amb aquest itinerari. Té 29 anys, és fill de l'Hospitalet de Llobregat, participa a l'església del Prat de Llobregat i viu a Barcelona. Ha estudiat en una escola de l'Opus, també als jesuïtes i ara està en un centre dels Legionarios de Cristo. Ell recorda una vivència familiar de fe i una adolescència en què “et rebotes”. Però diu que “per sort” va poder “conèixer testimonis d'una Església que estava al peu del canó”.

Hi posa noms i cognoms i parla d'en **Carles Muñiz**, que portava l'esplai; i del mossèn de la parròquia de Bellvitge, que havia estat a Nicaragua. També recorda anar a Taizé, com un moment de “retrobada”. I defensa que “sobretot és el testimoni que, el que m'ha fet creure en l'Església”.

L'**Ernest Casaponsa** recull les paraules de l'Héctor i diu: “Jo com tu! Per mi han sigut les persones”. Té 30 anys, és mestre a La Salle de Premià de Mar i prové del món del lleure educatiu. De les persones que l'han marcat destaca especialment “la coherència”. “El que deien ho aplicaven, com a persones hi veies una qualitat humana diferent”. Aquests models han estat “germans de La Salle, famílies que et vas trobant pel camí, laics que descobreixes que tenen molta profunditat”. Aquí senyala que “molts cops no se'ls coneix perquè institucionalment no són valorats”.

En **Manuel Olid** estira el fil de la conversa i el comparteix. Té 28 anys és andalús resident a Barcelona i prové del món salesià. De fet, hi treballa actualment. En el seu cas, situa el vincle positiu amb l'Església en “les experiències”. “El moviment salesià m'ha ofert un munt d'experiències que m'han ajudat a creure en Déu en les persones, en mi mateix, en les circumstàncies de la meua història”.

En concret, parla d'uns campaments de grups de fe, del Campobosco, d'una visita a Taizé. Són espais que li han permès treballar la vivència de la fe: “Si et qüestionen, si t'atures, penses, reflexiones i aprofundeixes, pots trobar coses dins teu i en els altres”.

La dimensió de grup

L'**Abril Fabà** ofereix una nova perspectiva a la conversa. Té 18 anys i estudia Ciències Polítiques. Explica que a casa tenia dues opcions que li han permès “decidir”. “El pare no és creient i la mare sí”, explica. Una mare que havia presidit el Moviment de Professionals Cristians de Barcelona.

Avui l'Abril participa d'un grup de joves, però no es considera cristiana. S'ha sentit atreta per la vivència materna: “Hi havia molt bona sintonia amb el seu grup de revisió de vida”. “Jo he decidit que no crec, però m'ha atret molt el sentit del grup,

de parlar i treballar les coses del dia a dia”.

L'Església polisèmica

En aquesta taula rodona, també hem volgut confrontar amb ells el que ressona al carrer sobre l'Església. “Hi ha molts prejudicis del que és l'Església, sobretot per la part jove”, diu l'Abril. També creu que “hi ha una diferència molt gran entre el que és l'Església com a institució i la gent que creu i té fe”. “Com que l'abisme és tant gran, per tot el que és i simbolitza l'Església, potser per això la gent té aquests prejudicis”.

Per a l'Ernest, “tothom utilitza la paraula Església, tothom se l'ha autocultivat, tothom creu que comparteix la idea d'Església i molts cops estàs parlant de realitats totalment diferents”. Per exemple, diu, hi ha qui la fa servir per parlar de la cúria, d'altres per referir-se a les comunitats, alguns pensen en Roma i el Vaticà. Creu que tot forma part “d'un mateix engranatge” però que sovint no s'analitza tenint en compte tota la seva globalitat.

En Manu diu que és “un tema complex”. Considera que “ni els prejudicis ni la història no ens ajuden”. “Els nostres pares han viscut un tipus de fe i d'Església diferent al que estem vivint nosaltres”.

Defensa que els joves viuen “els valors que se'ls ha transmès” i que “és complicat trencar aquests tòpics” però que “el testimoniatge és la clau”. Els seus amics li pregunten “ja te'n vas amb la secta, amb els salesians?”. Però quan parlen de “temes transcendents de la vida” ell els aporta “una visió creient” i sap que això “els fa pensar”.

Des de Tarragona i també amb la visió dels pobles petits, l'Òscar diu que “hi ha gent que no vol sentir parlar de l'Església”. Però explica com el mossèn que han conegut, sigui pel banc dels aliments o perquè els va celebrar la primera comunió, “la gent diu 'a aquest no me'l toqueu'”.

“Amb aquest missatge no atreus ningú!”

La Gisela té la sensació que “la gent repeteix titulars que han sortit a les notícies”. En aquesta línia, hi afegeix que “de vegades tens la sort que surt el papa Francesc i et diuen 'aquest te'l compro'”.

Amb això considera que “hem de fer un esforç perquè acabem d'entendre que cadascun de nosaltres som Església”. I ho remet als “actes del dia a dia”. Perquè sinó la gent entén l'Església com a sinònim de “prohibicions i la veu de la consciència”. I fa al·lusió a determinades declaracions que no hi ajuden: “Amb aquest missatge no atreus ningú!”.

“Fent una birra em va preguntar 'podem parlar de Déu?’”

L'Héctor comparteix una anècdota viscuda amb la seva millor amiga. Fa set anys que es coneixen i aquest any han començat a parlar de fe. “Fent una birra em va preguntar 'podem parlar de Déu?’”. I explica com han pogut compartir “molt més enllà del típic clixé”. I aquí posa el seu interrogant sobre la taula: “Em pregunto si la gent té oportunitats o espais per parlar de religió”. Assegura que “hi ha una recerca humana del transcendent, de saber què t'omple” i que és en aquest espai on “pot haver-hi un discurs”, més enllà de si la persona és o no creient.

“També hi ha un problema des de dins per expressar que ets creient”, diu l'Abril que, justament, no se'n considera. Un aspecte que, segons ella, també alimenta els prejudicis. “Si des de dins s'expressés més lliurement sense por al que la gent digués estaria molt més normalitzat ser creient”.

El dubte de com explicitar la fe

En Manu explica com la gent se sorprèn que sigui cristià: “No encaixa que tu, amb el teu perfil, vagis el diumenge a missa”, li diuen. “Ostres! Quin perfil de jove d'Església tenen que no hi encaixo”. També es pregunta quina és la manera adient d'explicitar la fe: “Sense anar amb cartells, com ho hem de fer perquè la gent sàpiga que fem el que fem perquè cristians?”.

Per a ell es tracta de trobar un punt mig: “És l'equilibri de no ser un pesat dient que Crist em mou i ha canviat la meva vida, a no dir res”. Reconeix que això passa molt als salesians: “Fem un munt de coses socials, pels nens i joves i ningú diu res de perquè les fa”. “Quan hem de donar el pas?”, es qüestiona. Per exemple: “Estic venint a Càritas i ajudo al repartiment d'aliments perquè la meva fe em mou a comprometre'm amb la societat”. I diu que “hem de reflexionar com a Església de quin ha de ser el nostre testimoniatge”.